

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce: **A. S. H. S.**, zastoupeného Mgr. Pavlínou Zámečnickovou, advokátkou se sídlem Brno, Příkop 8, proti žalované **Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 1. 2015, č. j. MV-106664-5/SO-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí ze dne 16. 6. 2014, č. j. OAM-1745-18/TP-2014, jímž Ministerstvo vnitra (dále též „ministerstvo“) zamítlo žalobcovu žádost o povolení k trvalému pobytu dle § 87h odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí žalované (dále též „zákon

o pobytu cizinců“). Dle správních orgánů se v řízení neprokázalo, že by byl žalobce rodinným příslušníkem občana Evropské unie.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[2] Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že rozhodnutí správních orgánů jsou nezákonná. Dne 27. 1. 2014 žalobce požádal o vydání povolení k trvalému pobytu dle § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Důvodnost své žádosti spatřoval v tom, že v České republice pobývá na základě povolení k přechodnému pobytu, délka jeho oprávněného pobytu na území je delší pěti let a současně je rodinným příslušníkem české občanky H. K.

[3] Jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, žádost byla zamítnuta výlučně na základě výsledku žalobce a jeho družky, provedeného v řízení o povolení k přechodnému pobytu, tedy v rámci jiného řízení. Z těchto výpovědí správní orgány dovodily, že vztah žalobce a H. K. nelze podřadit pod vztah odpovídající § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Jak v předvolání k výsledku, tak v poučení na jeho počátku bylo uvedeno, že se jedná o výsledek dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců prováděného v řízení o žádosti o přechodný pobyt, nikoliv pobyt trvalý.

[4] Ze znění § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že správní orgán je oprávněn vyslechnout účastníka řízení a protokol o výsledku jako důkaz použít pouze v tom konkrétním řízení, ve kterém je výsledek proveden. Zákonná úprava vylučuje, aby výsledek provedený v jednom řízení byl pak použit jako důkaz v řízení jiném, ve kterém výsledek proveden nebyl, protože pro něj nebyla splněna zákonná podmínka nezbytnosti, zakládající oprávnění výsledek provést.

[5] Závěr, že žalobce není rodinným příslušníkem své družky, není správný. V této souvislosti žalobce poukázal nejen na nezákonné použití výpovědi, ale také na způsob vedení výsledku, kdy vyslýchání pouze odpovídali na přesně formulované otázky, aniž by oba věděli, co přesně má být zjištěno. Neměli možnost ani důvod popsat svůj vztah a jeho kvalitu vyčerpávajícím způsobem.

[6] Žalobce dále namítl, že ministerstvo nezjistilo stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Měl-li správní orgán za to, že vztah žalobce a družky není trvalý, měl na to žalobce upozornit a dát mu příležitost tuto pochybnost vyvrátit. Správní orgán měl včas upozornit na své předběžné závěry a umožnit tak žalobci uplatňovat svá práva a oprávněné zájmy. To musí být umožněno i při vyjádření dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

[7] V době rozhodování správního orgánu žalobce sdílel a i nadále sdílí společnou domácnost s H. K. Skutečnost, že po dobu necelých dvou měsíců byl žalobce nucen v průběhu pracovního týdne nocovat mimo společnou domácnost, nelze vnímat jako přerušení vedení společné domácnosti, a to zejména s ohledem na to, že společná domácnost je charakterizována nikoliv neustálým zdržováním se jejích členů v této domácnosti, ale společným hrazením nákladů a úmyslem členů tuto domácnost vést. Správní orgány měly vzít

v potaz, že žalobce v Pardubicích přespával pouze po přechodnou dobu v důsledku získávání finančních prostředků.

[8] Ustanovení § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nijak nesouvisí s postavením žalobce jakožto rodinného příslušníka občana Evropské unie, ale souvisí výlučně s uplynutím pěti let pobytu v České republice, jedná se proto o implementaci směrnice Rady 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajících rezidenty. Žalobce dále namítl nesprávný závěr žalovaného ohledně důkazního břemene, resp. nezohlednění závažného porušení základních zásad správního řízení. Nad rámec uvedeného žalobce dodal, že pokud správní orgány dospěly k závěru, že žalobce nespadá pod definici rodinného příslušníka občana Evropské unie, měly jeho žádost posoudit s ohledem na § 65 odst. 1 zákona o pobytu cizinců jako žádost podanou dle § 68 téhož zákona, a to zejména s ohledem na splnění zákonné podmínky pěti let nepřetržitého pobytu žalobce na území České republiky.

[9] Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalované i ministerstva zrušil.

III. Vyjádření žalované k žalobě

[10] Ve vyjádření k žalobě žalovaná předně odkázala na skutková zjištění a právní kvalifikaci uvedenou v rozhodnutích správních orgánů. Dále stručně shrnula průběh správního řízení včetně obsahu odvolání, v němž žalobce namítal nesprávnost závěru o tom, že jeho vztah s družkou není trvalý, dovozeného z údajně nejasně vedeného výsledku žalobce a jeho družky. Uvedla, že dle § 2 odst. 4 správního řádu má být přijaté řešení v souladu s veřejným zájmem. Orgány ministerstva jsou mj. povolány hájit veřejný zájem v této oblasti, tzn. v daném případě zájem na dostatečné délce pobytu žalobce na území. Žalobce nesplnil podmínku danou § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a tento závěr je přezkoumatelným způsobem odůvodněn. Na základě výše uvedeného žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl.

IV. Jednání konané dne 14. 2. 2017

[11] Při jednání žalobce setrval na svých tvrzeních. Zdůraznil, že s H. K. má trvalý vztah, který přetrvává doposud. Mělo-li ministerstvo za to, že tomu tak není, mělo žalobce vyzvat, aby intenzitu vztahu lépe prokázal.

[12] Soud konstatoval obsah soudního a správního spisu. K návrhu žalobkyně vznesenému při jednání pak provedl dokazování doloženými kopiemi listin, a to

- pobytové karty rodinného příslušníka občana Evropské unie vydané žalobci pod č. ZD 013055 dne 20. 4. 2016; z karty vyplynulo, že žalobci byl ode dne 20. 4. 2016 povolen přechodný pobyt v České republice do 30. 6. 2016, platnost této pobytové karty byla posléze prodloužena do 20. 4. 2021; v kolonce účel pobytu je uvedeno: „*RODINNÝ – ŽADATEL JE OST. ROD. PŘÍSL.*“,

- rozhodnutí ze dne 5. 10. 2015, č. j. MV-92837-3/SO/sen-2014, jímž žalovaná zrušila rozhodnutí ministerstva ze dne 4. 6. 2014, č. j. OAM-1203-25/PP-2014, o zamítnutí žalobcovy žádosti o povolení k přechodnému pobytu, a věc vrátila ministerstvu k novému projednání.

V. Posouzení věci soudem

[13] Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalované, jakož i předcházející rozhodnutí ministerstva včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[14] Žalobce v první řadě namítl, že správní orgány vycházely z výpovědi žalobce coby účastníka řízení a svědkyně K. učiněných v rámci jiného správního řízení (o žalobcově žádosti o přechodný pobyt), a brojil též proti způsobu, jakým byly tyto výsledky vedeny – žalobce a jeho družka neměli mít možnost dostatečně svůj vztah popsat.

[15] S těmito žalobními tvrzeními se soud neztotožnil. Jak vyplývá ze správního spisu, žalobce podal téhož dne (27. 1. 2014) jak žádost o povolení k přechodnému pobytu, tak žádost o povolení k trvalému pobytu. Ministerstvo, jež o obou žádostech rozhodovalo, nařídilo na den 29. 4. 2014 jak výsledek žadatele podle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, tak výsledek žadatelovy družky H. K. coby svědkyně.

[16] Z protokolů o provedených výsleších je zřejmé, že tyto směřovaly ke zjištění kvalitativní stránky vztahu mezi žalobcem a jeho družkou, tedy jak dobře se znají, jaké jsou jejich společné plány do budoucna apod. V závěru výsledku měl každý z nich možnost uvést jakékoli doplňující informace, což ani jeden nevyužil. Jak povolení k trvalému pobytu dle § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tak povolení k přechodnému pobytu dle § 87b téhož zákona žádal žalobce jako rodinný příslušník občana Evropské unie. Žalobci tak muselo být zřejmé, že jednou z prokazovaných podmínek bude jeho rodinný vztah s občanem Evropské unie, v daném případě s H. K., jejíž *Prohlášení o společné domácnosti* ze dne 27. 11. 2013 přiložil k žádosti. Tomu konvenovaly i položené otázky během výsledku. Vzhledem k právě uvedenému soud nemůže souhlasit se žalobcem v tom, že nevěděl, co přesně má být zjištěno, neměl možnost dostatečně svůj vztah k družce popsat a že správní orgány nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

[17] Řízení o obou žalobcových žádostech (o přechodný i trvalý pobyt) byla zahájena téhož dne u totožného správního orgánu a v obou řízeních bylo zapotřebí prokázat rodinný vztah žalobce k H. K. Za této situace lze duplicitní použití výpovědí považovat nikoli za procesní vadu, ale naopak za projev procesní ekonomie a minimalizace zatěžování dotčených osob v souladu s § 6 odst. 2 správního řádu. Pokud v obou řízeních bylo nutno prokázat žalobcovo postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie, není zcela zřejmé, jak jinak měl dle žalobce onen „druhý“ výsledek vypadat a v čem by se jeho tvrzení lišila, kdyby byl výsledek proveden i v rámci druhého řízení, tedy v řízení o povolení k trvalému pobytu. V této souvislosti ovšem nutno dodat, že ministerstvo mělo žalobce i svědkyni výslovně poučit a toto poučení zaznamenat do protokolů, že jejich výpovědi se týkají obou žádostí, resp. že budou

užity též ve druhém řízení. Uvedené nedopatření však nedosahuje intenzity, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

[18] Co se týká podmínky nezbytnosti výsledku žalobce dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, i zde musí soud argumentaci žalobce označit za lichou. Dle citovaného ustanovení v rozhodném znění „[s]právní orgán je oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem s cílem získat oprávnění k pobytu na území, zejména zda účelově neuzavřel manželství nebo zda jeho účelově prohlášeným souhlasem nebylo určeno otcovství. Účastník řízení je povinen vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet. Správní orgán účastníka řízení před výsledkem poučí o důsledcích odmítnutí výpovědi a nepravdivé nebo neúplné výpovědi.“

[19] Dle soudu byl správní orgán oprávněn vyslechnout účastníka řízení, poněvadž to bylo nezbytné pro zjištění, zda je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Tak tomu bylo v řízení o povolení k přechodnému pobytu, v jehož rámci byl výslech proveden, a bylo by tomu tak i v řízení o trvalém pobytu, kde jej ovšem správní orgán z výše uvedených rozumných důvodů již neprováděl. Z citovaného ustanovení rozhodně nevyplývá, jak tvrdí žalobce, že by správní orgán mohl výslech použít pouze v tom řízení, v němž ho provedl.

[20] V dalším žalobním bodě žalobce brojl proti závěru, že jeho vztah s družkou není trvalý, přičemž správním orgánům vytkl, že porušily zásady správního řízení. Současně poukazoval na sdílení společné domácnosti s H. K. Ani tento bod neshledal soud důvodným.

[21] Dle § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění ministerstvo vydá rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie na jeho žádost povolení k trvalému pobytu po 5 letech jeho nepřetržitého přechodného pobytu na území. Ustanovení § 15a stanoví, kdo je rodinným příslušníkem občana Evropské unie (včetně občana České republiky) pro účely zákona o pobytu cizinců. Z taxativního výčtu přichází v žalobcově případě v úvahu pouze jediná varianta, a to § 15a odst. 3 písm. b) uvedeného zákona, tedy *cizinec, který hodnověrným způsobem doloží, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti*.

[22] Z výše uvedeného jasně vyplývá, že aby byl žalobce se svou žádostí úspěšný, musel by kumulativně splnit dvě podmínky: být rodinným příslušníkem občana Evropské unie a mít alespoň pětiletý nepřetržitý přechodný pobyt na území České republiky. Pro splnění první podmínky by žalobce musel hodnověrným způsobem prokázat, že má s občanem Evropské unie (zde s českou občankou H. K.) trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ní ve společné domácnosti. Aby byla splněna první podmínka (status rodinného příslušníka občana Evropské unie), je tedy nutno kumulativně naplnit další definiční znaky (jak naznačeno v předchozí větě), přičemž trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a život ve společné domácnosti jsou dva samostatné definiční znaky.

[23] Žalobce v žalobě konkrétními námitkami brojí pouze proti závěru o nesdílení společné domácnosti. Dle soudu ovšem žalobce ve správním řízení zcela zjevně neprokázal hodnověrným způsobem jiný definiční znak, a to trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a již

proto, bez ohledu na prokázání společné domácnosti, nelze na žalobce nahlížet jako na rodinného příslušníka občana Evropské unie.

[24] Obecně se k interpretaci pojmu „trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému“ vyjádřil Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 16. 4. 2010, č. j. 5 As 6/2010-63, č. 2094/2010 Sb. NSS (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz): „Vztah obdobný vztahu rodinnému musí být však definován tak úzce, jak je definován vztah rodinný, musí se proto jednat o vztahy analogické vztahům mezi rodinnými příslušníky, tak jak je zákon v souladu se Směrnicí [Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES] vymezuje.“

[25] Výkladem uvedeného pojmu se pak Nejvyšší správní soud zabýval podrobně v rozsudku ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015-35: „Lze (...) konstatovat, že tento pojem zahrnuje v sobě dvě dílčí kritéria (...) Prvním kritériem je kvantitativní stránka vztahu, v rámci níž je hodnocena jeho trvalost, a druhým kritériem je kvalitativní stránka vztahu, u které se hodnotí, zda je posuzovaný vztah obdobný vztahu rodinnému. (...) Trvalost partnerského vztahu je přirozeně možné dovodit především ze samotné délky vztahu, z předpokládatelného budoucího vývoje vztahu a vůle partnerů ve vztahu setrvat. Významným vodítkem pro její posouzení mohou být informace, kdy vztah vznikl, za jaké situace, jak dlouho již vztah trvá, jak se v průběhu času vyvíjel a jaké významné okolnosti jej provázely. Stejně tak důležité je ale posouzení, zda partneři plánují společnou budoucnost, přemýšlejí již o konkrétním budoucím uspořádání vzájemných poměrů a znají i individuální plány svého partnera. Jinými slovy, kvantitativní stránka vztahu pro účely § 15a odst. 3 písm. b) cizineckého zákona je zpravidla naplněna tehdy, pokud lze u posuzovaného vztahu již mluvit o určité společné minulosti a zároveň vše nasvědčuje tomu, že vztah bude i v budoucnosti nadále pokračovat. Při posuzování trvalosti partnerského vztahu má ovšem primární význam samotné plynutí času, které svědčí ve prospěch trvalosti vztahu, pokud pouto mezi partnery dosahuje stále dostatečné intenzity. (...) je nutné ale zohlednit i další významné okolnosti, které mohou mít význam jak pro hodnocení trvalosti a hloubky tvrzeného vztahu, tak pro samotné řízení, kvůli kterému je partnerský vztah hodnocen. Bude se jednat například o zjištění, zda přiznání statusu cizinci dle § 15a odst. 3 písm. b) cizineckého zákona nebrání určitá významná překážka, zda partnerský vztah nevznikl účelově v určité fázi řízení, jak se o něm správní orgán dozvěděl či jak dlouho řízení trvá. (...)“

[26] Dle zdejšího soudu se jak ministerstvo, tak žalovaná k odvolací námitce (nesouhlas se závěrem o absenci trvalého vztahu uplatnil žalobce již v odvolání) touto otázkou dostatečně zabývaly a svůj závěr odůvodnily. Soud má za to, že závěr o neexistenci trvalého vztahu je logickým vyústěním skutkových zjištění správních orgánů. Je zřejmé, že správní orgány nevycházely pouze z výsledku žalobce a jeho družky, na jejich vztah se ptaly rovněž matky družky.

[27] Jak vyplývá ze správního spisu, předmětný vztah trval od května 2013, tedy k datu rozhodnutí napadeného rozhodnutí pouze zhruba rok a půl. Pro žalobce to byl již čtvrtý vztah v České republice, jednou zde byl dokonce i ženatý. V každém vztahu se žalobce snažil získat povolení k pobytu coby rodinný příslušník občana Evropské unie (tehdy aktuální partnerky). Ačkoliv byl výsledek prováděn po roce vztahu, žalobce a jeho družka o sobě mnohé i zásadní údaje nevěděli (např. informace o zaměstnání či důvod příchodu žalobce do České republiky).

[28] Soud má tedy za to, že trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému mezi žalobcem a jeho družkou skutečně nebyl prokázán. Tento závěr soudu žalobce žádným konkrétním tvrzením nevyvrátil.

[29] Soud nemohl přisvědčit ani žalobcově interpretaci principů správního řízení. Správní orgány učinily dostatečné kroky ke zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti (neměly je ani samotné správní orgány, o absenci trvalého vztahu byly přesvědčeny, jak o tom svědčí odůvodnění správních rozhodnutí). Není povinností správního orgánu sdělovat účastníku řízení své předběžné závěry (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012-40). Takovou povinnost nelze dovodit ani z obecné povinnosti vycházet dotčeným osobám vstříc uvedené v § 4 odst. 1 správního řádu. Správní orgány umožnily žalobci uplatňovat svá práva a zájmy dle § 4 odst. 4 správního řádu: žalobce vyslechly, dali mu možnost uvést doplňující údaje, vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu. Zdejší soud připomíná, že poučovací povinnost správního orgánu nezahrnuje poskytování komplexního návodu, co by účastník měl nebo mohl v daném případě dělat, aby dosáhl žádaného účinku (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 As 51/2010-214, č. 2235/2011 Sb. NSS). Na uvedeném přitom ničeho nemění ani skutečnost, že v řízení o žalobcově žádosti o povolení k přechodnému pobytu žalovaná (její I. senát) zamítavé rozhodnutí ministerstva dne 5. 10. 2015 zrušila pro procesní vady. Jak uvedeno již výše, v nyní projednávané věci žalobce nebyl krácen na žádném svém procesním právu, svým pozdějším rozhodnutím žalovaná v posouzení procesního postupu ministerstva logicky být vázána nemohla.

[30] Na uvedeném pak ničeho nemění ani skutečnost, která vyplynula z důkazů provedených při jednání soudu, totiž že posléze správní orgány dospěly k závěru o trvalosti vztahu žalobce s H. K. Zde je nutno v první řadě uvést, že intenzita mezilidských vztahů se v průběhu doby logicky mění. V nyní projednávané věci správní orgány nepopíraly existenci vztahu mezi žalobcem a jeho družkou, tento vztah pouze vyhodnotily tak, že ještě nenaplní znak trvalosti. Je zjevné, že naplnění tohoto znaku mohly postupem doby vyhodnotit jinak, na základě aktuálního vývoje. Správní soud však dle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, k tomuto dalšímu vývoji tak přihlédnout nemohl. Soud se ztotožnil se závěrem žalované, že ke dni jejího rozhodování ještě nebylo možné žalobcův vztah k H. K. hodnotit jako trvalý.

[31] Názor žalobce, že ustanovení § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nijak nesouvisí s postavením žalobce coby rodinného příslušníka občana Evropské unie, ale pouze s uplynutím pěti let pobytu, je mylný. Z výše citovaného znění tohoto ustanovení je naopak jednoznačně zřejmé, že nikomu jinému, než rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie povolení k trvalému pobytu na základě dotčeného ustanovení udělit nelze. K porušení zásad správního řízení se zdejší soud vyjádřil v předchozí části odůvodnění. Vzhledem k tomu, že žalobcova žádost byla zcela zjevně podána jako žádost podle § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců (použitý formulář žádosti pro občany Evropské unie a jejich rodinné příslušníky o povolení k trvalému pobytu, jako účel pobytu bylo uvedeno: *rod. příslušník občana CZE po 5 l.*, během správního řízení žalobce primárně prokazoval trvalý vztah s občankou České republiky atd.), nebyl nejmenší důvod pro to, aby správní orgán posoudil

toto podání jako žádost dle § 68 citovaného zákona, nebo jakéhokoliv jiného ustanovení. Jak bylo uvedeno shora, není úkolem správního orgánu paternalisticky vést účastníka řízení a hledat pro něj nejvhodnější postup, aby účastník řízení zaručeně uspěl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2008, č. j. 2 As 27/2008-57, č. 1883/2009 Sb. NSS).

VI. Závěr a náklady řízení

[32] Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[33] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 14. února 2017

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu